

Petre BARBU

Fiction-Ltd

Vremea tatălui

roman

POLIROM
2022

Am felicitat-o și mi-a permis s-o îmbrățișez, urându-i putere și sănătate. Hortensia a îmbrățișat-o pe Larisa, când i-am spus că voi deveni tată. A îmbrățișat-o cu toată puterea ei de babă, cu emoție luminoasă, singura lumină pe care am văzut-o pe mutra mătușă-mii. N-am întrebat-o de leafa pe care i-o dădea prințul Movilă. Dar a avut bani ca să ne cumpere frigider, mașină de spălat și pătui pentru fetița noastră fără nume. Pe șoferul mașinii, un bărbat de vreo 60 de ani, cu mustața vopsită, chelie până-n creștetul capului și privirea de gheață, îl chema, firește, Vasile. Vasile și mai cum? Vasile, e de-ajuns, trebuie să-și ia o șapcă din piele, ordonase mătușă-mea a doua zi după angajare. Nu-i plăcea chelia lui Vasile al IV-lea. Omul s-a executat. Nu l-am auzit vorbind. Poate era mut. Silviu mi-a spus în treacăt că individul este înarmat. El n-avea șofer la mașina sa de serviciu, o Toyota Land Cruiser albastră. Astfel, o babă la aproape 70 de ani, cu diplomă de expert contabil, cu fundul într-o Toyota Land Cruiser, condusă de un mut pe nume Vasile, cu mustața vopsită și șapcă din piele neagră, străbătea distanța de șase-șapte kilometri până la șantierul Chiraftei, dus-întors, în fiecare zi, pe ploaie, burniță și ninsoare, fără să-mi povestească cum ajunsese să fie angajată de prințul Movilă și, foarte important!, ce anume făcea. „Împiedic furturile mai mari de 10% din buget“ a fost singura explicație pe care mi-a oferit-o Hortensia, într-o dimineață, când se trezise binedispusă, și mă dusesese cu Toyota la șantier, o favoare de neuitat. Avea biroul într-unul din cele 20 de containere modulare care fuseseră montate în apropierea șantierului. Containerul departamentului financiar, vopsit în alb, cu dungi albastre pe margine, la fel ca celelalte, oare cum le deosebeau muncitorii?, era echipat cu aer condiționat, frigider, cuptor cu microunde și toate facilitățile necesare unor activități importante. În cele nouă luni de șefie, Hortensia mi-a permis s-o vizitez o singură

dată, atrăgându-mi atenția să-mi șterg bine pantofii pe covorul special de la intrare, dar n-a fost de-ajuns, tot a venit un om de serviciu care a șters cu mopul urmele mele. Acasă, pe preșul de la ușa noastră, hoașca nu-și ștergea niciodată cizmele de praf sau noroi, eu măturam holul și-l ștergeam cu cârpa umezită. Pe biroul ei se aflau teancuri înalte de dosare, care nu păreau să fi fost deschise, în schimb, subalternii săi, vreo zece femei și bărbați, toți cocoșați pe laptopuri, probabil contabili și experți financiari, verificau și-i raportau zilnic dacă furturile depășeau 10% din buget. Era un fel de paznic al bugetului investit în șantierul din Chiraftei. Bugetul era al prințului Movilă, investitorul. Dar pe cine trebuia să împiedice să nu fure mai mult de 10%? „Cum pe cine, Alecule? Pe mine mă împiedică, prostule!”, a rânjit Silviu ca un bandit, apoi și-a văzut de treburi.

Prințul Movilă l-a angajat pe Silviu la două zile după beția de la Chiraftei. Nu apucase să pună gura pe prima bere din acea zi când i-a sunat telefonul și o voce prietenoasă l-a întrebat:

— Silviule, dragă, vrei să lucrezi pentru mine?

Dar cine, pula mea, ești tu, băi, ca să mă întreb dacă vreau să lucrez pentru tine? – ar fi putut să răspundă. Numai imaginația mea putea să inventeze un asemenea răspuns isteric. Silviu a răspuns simplu:

— Da, prinț!

S-au întâlnit în parc, la aceeași bancă, și au bătut palma. Fără mine. Tot atunci, prințul i-a dăruit cheile mașinii de serviciu, Toyota Land Cruiser, un albastru metalizat. Din acea zi, Silviu s-a lăsat de băutură în următoarele nouă luni. A fost angajat șef de șantier, șef de lucrări, șef de operațiuni, șef peste tot ce mișca în Chiraftei. Desigur, a avut și multe îndoieli. De unde a știut prințul telefonul meu? Orașul e mic, se află orice bășină. Mi-a analizat CV-ul? Ești talentat. De ce m-a ales

tocmai pe mine? Chiar dacă ai fost concediat de la multinațională, tot șef rămâi până la moarte. Nu sunt șef, m-a corectat Silviu, sunt *lider*! Ești un lider înnăscut. De unde știe că albastru este culoarea mea preferată? Pentru că ai lucrat la Pepsi. De ce m-a angajat?... M-a ținut cu astfel de întrebări tâmpite, pentru că îi făcea plăcere, pentru că era mândru de noul său job, mai mândru decât mine, care o lăsasem cu burta la gură pe Larisa. Nici n-a tresărit când i-am spus că voi deveni tată, nici nu m-a felicitat, nici nu m-a auzit. Eu l-am îmbrățișat, i-am urat putere și sănătate, dar m-am abținut să-l întreb ce leafă îi dădea prințul Movilă, mai mare sau mai mică decât cea de la Pepsi.

Sub conducerea liderului Silviu Hapoianu, mlaștina din Chiraftei a fost drenată și secată în mai puțin de zece zile. Liziera a fost protejată, dar s-au tăiat câțiva copaci pentru a face loc trecerii utilajelor. Am văzut cu ochii mei pompele care au lucrat neîncetat, cât era ziua de lungă, și la lumina reflectoarelor, trăgând apa împuțită în autocisterne. Unde se duc?, l-am întrebat pe Silviu. „În pulă cu sacul!“ Urât răspuns, dar l-am înțeles, liderul avea multe treburi. Mai târziu, am aflat de la Hortensia că apa aia împuțită ar fi fost vândută la „pachet“ cu noroiul mlaștinii, ca fiind un balsam „eficient“ pentru tratamentele pacienților din centrele medicale și de înfrumusețare din București, dar cred că mătușă-mea a inventat aceste destinații care anunțau discret instaurarea viitoarei demențe. În același timp, au fost mobilizate basculante și excavatoare, care au eliberat de gunoaie și mizerie fosta moșie a bravului Radu Costea, oșteanul credincios al domnitorului Radu cel Frumos. Primarul și autoritățile orașului au fost surprinse de această operațiune blitzkrieg, cum o numise Silviu, și au trimis la fața locului un procuror și un echipaj de poliție, în frunte cu agentul principal Grigore Postolache. Polițistul era hotărât

să-l aresteze pe liderul șantierului pentru infracțiunea de violare a domeniului public pe un teren intravilan, dar Silviu i-a arătat procurorului, fără să-l bage în seamă pe agent, mai multe acte, documente și autorizații, toate semnate și ștampilate la cel mai înalt nivel, numai Prințul Movilă știa acel „nivel” – era bănuiala mea. Oamenii legii s-au retras, făcându-i loc primarului care l-a felicitat pe Silviu și l-a asigurat de sprijinul consiliului municipal și al celorlalte instituții publice. Liderul n-a pus mare preț pe sprijin, pentru că avea multe treburi. Primarul a dat câteva interviuri la ziarul și radioul local, anunțând o investiție importantă, cea mai mare din istoria orașului, o dovadă că apropiata intrare a României în Uniunea Europeană se concretiza deja prin investiții masive, care vor schimba viitorul orașului, vrăjeli de politician! Ziariștii l-au abordat și pe Silviu, dar au fost refuzați, *no comment*, avea multe treburi. Interviurile primarului, care va ajunge senator peste câțiva ani, au stârnit o emulație în oraș. S-a lansat ideea că Uniunea Europeană va construi un cartier de case la Chiraftei, fapt care l-a determinat pe mulți oameni să dea navală la băncile din oraș și să ceară credite ipotecare pentru apartamentele care urmau să se construiască. Mihaela și colegii săi bancheri au refuzat cererile pentru că nu știau ce se construia pe proprietatea prințului Movilă. Adevărul este că nici eu, care trăiam în același apartament cu directorul financiar, nici Mihaela, care dormea în același pat cu liderul, nu știam ce se va construi, secretul a fost păstrat cu sfințenie, timp de nouă luni, atât de Silviu, cât și de Hortensia, care îl urmărea și-l împiedica să nu fure mai mult de 10% din buget. Era vremea „creditelor cu buletinul”, poate cea mai frumoasă epocă din istoria României, după căderea lui Ceaușescu, așa încât absența ofertelor de credite ipotecare din Chiraftei nu i-a deranjat prea tare, oamenii orientându-și cumpărăturile spre electrocasnice, mobilă și vacanțe în

străinătate. Totuși, s-au lansat tot felul de zvonuri pe seama șantierului: un parc de distracții, un mall, un teren de golf, un stadion, nici primarul nu era lămurit. În scurt timp, mulțimea de basculante și utilaje care treceau spre Chiraftei a produs blocarea traficului în oraș. Primarul n-a apucat să-i atragă atenția liderului, pentru că oamenii săi au construit în două săptămâni o șosea de centură pe locul unui vechi drum, am văzut cu ochii mei cum au turnat un strat gros de bitum de cea mai bună calitate, poate l-au adus din Canada. Echipa Hortensiei a verificat facturile acestei operațiuni, procentul de 10% n-a fost depășit. Noul drum asfaltat, care intersecta șoseaua ce ducea spre baraj și ajungea până la șantier, trecând prin lizieră, a fluidizat traficul mașinilor și a salvat orașul de la sufocare. O echipă a unei televiziuni din București l-a căutat pe Silviu pentru a face un interviu, pe baza unui zvon că acesta ar fi fost propus de un partid pentru postul de ministru al Transporturilor, pentru că era capabil să construiască 500 de kilometri de autostradă în România, într-un singur an, dar nu l-a găsit, liderul avea multe treburi. La sfârșitul lunii septembrie, au apărut alte basculante, dar încărcate cu pământ, pe care l-au descărcat pe terenul eliberat de gunoaie și mlaștină. Au fost aduse o duzină de berbeci, niște utilaje numite sonete, echipate cu cilindri metalici de vreo patru metri, care au bătut pământul, tasându-l zdravăn, asta în ciuda faptului că nu existau infiltrații de apă, pentru că Fântâna lui Orleanu n-a fost identificată, probabil secase sau o distruseseră comuniștii în anii '50. N-aveam timp de pierdut cu istoria. Sonetele au bătut terenul câteva zile, scoțând un sunet asurzitor chiar și pentru oamenii din oraș, d-apoi pentru mine, care am urmărit lucrarea cu niște dopuri bune în urechi. În acele zile, concomitent cu bubuiturile, a avut loc cea mai spectaculoasă operațiune aeriană din istoria orașului. Am văzut cu ochii mei un pod aerian,

adică trei elicoptere speciale, care au lăsat în preajma sonetelor cele 21 de containere modulare care adăposteau birourile conducerii, dormitoare, vestiarele și cantina pentru muncitori, magaziile și depozitele cu materiale și unelte. A fost o acțiune care a stârnit entuziasmul nu numai al copiilor, dar și al bătrânilor, care credeau că au venit, în sfârșit, americanii, alții au zis că Uniunea Europeană ne-a trimis alimente și îmbrăcăminte. Câteva sute de oameni au năvălit pe șantier, dar au fost evacuați rapid de polițiștii conduși de Grigore Postolache. S-au utilizat bastoanele de cauciuc și agentul a aruncat o grenadă lacrimogenă. Podul de aer a durat o zi, spre deosebire de celebrul pod aerian prin care Aliații au salvat vestul Berlinului de blocada sovieticilor, în 1948, care a durat vreo 400 de zile, cum mi-a spus Silviu, habar n-aveam de istoria asta, dar nici n-am întrebat mai multe. A doua zi dimineața, înainte de a se relua munca pe șantier, s-a descoperit tragedia. În primul rând, Hortensia a constatat că lipsește un container, nu erau 21, câte fuseseră coborâte din elicoptere și recepționate pe semnătură de Silviu. În al doilea rând, în spatele unui container, într-o baltă de sânge, zăcea trupul neînsuflețit al agentului principal Grigore Postolache. Avea capul sfărâmat, creierul făcut terci și fața mutilată. Procurorii și colegii lui Postolache au anchetat trei zile oribila crimă, timp în care lucrările au fost oprite. Din ceea ce mi-a spus zgârcitul de Silviu, capul polițistului fusese zdrobit de o sonetă, asta însemnând că ucigașii l-au imobilizat și l-au băgat sub ciocanul metalic care bătătorea pământul. „Execuție în stil bolșevic“, și-a dat cu părerea liderul. De unde știa Silviu cum ucideau bolșevicii? Nu s-au găsit urme de sânge în preajma sonetelor. Probabil s-a folosit un târnăcop sau un baros. Hortensia a admis că furtul containerului se încadrează în marja de 10%. A plătit din banii ei cheltuielile de înmormântare și parastasul la un